

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2024-1121

3.12.2024

Storebrand Forsikring AS

Motorvogn

Foretakets ansvar for følgeskader – dekningstilsagn?

En buss kjørte inn i sikredes bil. Foretaket aksepterte ansvar for skadene, og det ble avtalt at verksted B. skulle reparere bilen. Da sikrede fikk tilbake bilen fra verkstedet, var han ikke fornøyd med reparasjonsarbeidet. Han mente at skadene ikke var tilstrekkelig utbedret, og at det hadde oppstått nye skader på bilen. Sikrede reklamerte først til verkstedet. Verkstedet gjorde flere forsøk på å utbedre skadene, men sikrede ble ikke fornøyd. Deretter tok sikrede kontakt med foretaket. Foretakets takstmann påviste flere forhold som han mente at verkstedet måtte se på. Takstmannen tok kontakt med verksted B. angående forholdene, og verkstedet aksepterte å reparere noen av forholdene. Sikrede var fortsatt ikke fornøyd med reparasjonsarbeidet og krevde at foretaket måtte dekke en ny takst utført av et uavhengig verksted. Foretaket svarte først at det ville dekke kostnader til ny taksering på et annet verksted, men gikk senere bort fra dette, da foretaket mente det var tale om en reklamasjonssak mellom sikrede og verksted B. Det ble vist til at foretakets takstmann kun hadde hjulpet sikrede som en service i forbindelse med en eventuell reklamasjon mot verkstedet. Når det gjaldt skadene som angivelig oppstod mens bilen var i verkstedets varetekt, aksepterte foretaket ansvar mot at sikrede betalte egenandel og pådro seg bonustap. Sikrede anførte imidlertid at foretaket var ansvarlig for verkstedets mangelfulle reparasjon, da foretakets takstmann sa at han skulle få verkstedet til å se på skadene. Nemnda kom til at foretaket hadde gitt et bindende tilsagn om å dekke utgifter til ny takst. Nemnda kom videre til at foretaket kunne behandle skadene etter kollisjonen og ripeskadene og steinsprutskaden som to separate skadesaker, herunder trekker to egenandeler. Nemndas flertall kom dernest til at foretaket ikke var ansvarlig for verkstedets mangelfulle reparasjon, og viste til at det ikke var fremlagt dokumentasjon på at foretaket var kontraktspart eller hadde påtatt seg et kontraktsansvar.

Saksfremstilling

Saken gjelder erstatningsoppgjør etter skader på bil.

Sikrede har tegnet en forsikringsavtale med følgende vilkår:

7.2 Oppgjørsregler ved reparasjon

7.2.1 Kan skaden repareres, erstattes reparasjonsomkostningene.

7.2.6

[...] Reklamasjonskrav på reparasjon må rettes til verkstedet.

7.3 Oppgjørsregler ved kondemnasjon.

7.3.1

Er motorvognen eller del av den gått tapt, eller reparasjon av skaden etter Selskapets mening ikke er lønnsom, kan Selskapet foreta kontant oppgjør, eller erstatte motorvogn/delen med en tilsvarende- eller i

det alt vesentlige tilsvarende motorvogn/del [...].

7.4 Egenandeler

I erstatningsoppgjøret fratrekkes den egenandel som fremgår av punktene nedenfor dersom ikke annen egenandel fremgår av Forsikringsbeviset. Skal erstatningen avkortes / settes ned, gjøres dette før egenandelen er fratrasket.

12. Leiebilkostnader

12.3 For hvor lang tid betales erstatning

Samlet erstatningstid etter pkt. 12.3.1 – 12.3.3 er i alle tilfeller begrenset til 30 dager

Sikrede meldte inn skader på bilen sin den 4.1.23. I skademeldingen skrev han følgende om skadehendelsen:

Jeg kjørte sakte på min del av veien. Bussen kjørte mot meg med høy hastighet. Buss begynte å kjøre til min side av veien. Jeg begynte å bremse og stoppet for å unngå frontkollisjon. Men bussen stoppet ikke i det hele tatt. Bussen krasjer i venstre side av bilen min. Hele siden er av bilen min er skadet. [...]

Foretaket aksepterte dekning for skadene. Deretter var det kommunikasjon mellom sikrede og foretaket angående reparasjon av bilen. Sikrede informerte om at verkstedet han hadde valgt, [verksted B.L.], hadde tre måneders ventetid for reparasjon. Foretaket ble så kontaktet av [verksted B.]. [Verksted B.] sa at [verksted B. avdeling T.] kunne ta reparasjonen. Foretaket avtalte henting av bilen med [verksted B. avdeling T.].

[Verksted B. avdeling T.] utarbeidet en takst og reparerte bilen i henhold til taksten.

Da sikrede fikk bilen tilbake, var han ikke fornøyd med reparasjonen. Han mente at lakkeringsarbeidet var dårlig, og at verkstedet hadde oversett noen skader. I tillegg mente sikrede at verkstedet hadde påført bilen ripeskader under transport mellom verkstedene. Sikrede skrev til foretaket at han ikke hadde hentet bilen, og ba om at foretaket ikke betalte fakturaen før verkstedet hadde rettet opp manglene.

Deretter forsøkte [verksted B. avdeling L.] å rette opp utbedringsarbeidet. Men sikrede var fortsatt ikke fornøyd med arbeidet. Han sendte verkstedet en liste med 18 punkter som han mente var feil.

Foretakets takstmann gikk så over bilen. Etter undersøkelsen sendte takstmannen sikrede en e-post med forhold som verkstedet burde se på. Det var tale om følgende forhold:

1. Front fanger, dette gjelder støvkorn og silikon i overgang ved utflekking
2. overgang skjerm og førerdør
3. ripe innvendig førerdør
4. pakning på vindu v-bakdør
5. overgang bakdør mot bakskjerm
6. hvit stripe rett under pakning på vindu i bakskjerm/ usikker på hva dette er
7. lakk kant på bakfanger
8. grill i front fanger
9. hjulstillings kontroll
10. speil førerdør/ ripe innvendig

Foretakets takstmann opplyste til sikrede at verkstedet hadde akseptert å utbedre tre av forholdene. Det var tale om firehjulskontroll, noe arbeid på panseret og ny hjulstillingskontroll. Videre ville [verksted B.] dekke leiebil i perioden mens bilen var på verkstedet.

Etter at [verksted B.] hadde forsøkt å utbedre skadene, var sikrede fortsatt ikke fornøyd. Sikrede spurte foretaket om han kunne innhente et tilbud for det resterende arbeidet fra et annet verksted. Han viste til at flere skader ikke var rettet og hjulene var ikke justert. Foretaket svarte at det ville dekke kostnader til ny taksering på et annet verksted, og at deres takstavdeling i så fall ville gjennomgå taksten og gjøre en ny vurdering.

Deretter skrev sikrede at han hadde tatt kontakt med takstmann A. Han spurte foretaket om A. kunne utføre takst sammen med foretakets interne takstmann. Foretakets interne takstmann tok så kontakt og forklarte at det ikke kunne innhentes en ny takstrapport som sikrede kunne få utbedret hos et annet verksted, da saken gjaldt en reklamasjon mot [verksted B.].

Sikrede sendte inn klage til foretaket.

Foretaket avviste at det var ansvarlig for [verksted B.] sin mangelfulle reparasjon. Som begrunnelse viste foretaket til at saken måtte behandles som en reklamasjon av [verksted B.]. Foretaket hadde bistått sikrede med reklamasjonssaken som en service. Men foretaket kunne ikke bestemme at [verksted B.] skulle legge takstmannens vurderinger til grunn.

Når det gjaldt skadene som sikrede mente oppstod under transport, avviste foretaket at sikrede hadde sannsynliggjort at skadene oppstod under transport. Foretaket mente at skadene på taket ikke kunne ha oppstått under transport, da bilder fra verkstedet viste at bilen ble fraktet med stropper på hjulene, og ikke på taket. Videre mente foretaket at det var umulig å vite når steinsprutskadene på panseret oppstod. Foretaket aksepterte imidlertid å dekke steinsprutskadene på panseret mot egenandel på kr 4 000 og bonustap.

Sikrede har i det vesentlige anført at foretaket må utbedre bilen til slik den var før skadene. Bilen har masse mangler/skader etter tre reparasjonsforsøk. Foretakets takstmann har også bekreftet at bilen er mangelfullt utbedret av [verksted B.] Men verkstedet vil ikke rette opp i manglene. Sikrede anfører at foretaket må samarbeide direkte med verkstedet for å reparere bilen. Det vises til at sikrede ikke har noen direkte kobling til verkstedet. Det var foretaket som bestilte arbeidet hos verkstedet. Foretaket lovet også å ikke betale fakturaen før arbeidet var ferdigstilt, men betalte fakturaen før manglene var rettet.

Videre anfører sikrede at foretaket må gjennomføre ny takst av bilen basert på manglene som er avdekket etter reparasjoner. Det anføres at taksten må utføres av en uavhengig ekspert, og foretaket må dekke taksten. Sikrede anfører at foretaket har lovet å dekke en ny takst.

Deretter anfører sikrede at foretaket må sette en rimelig tidsfrist for når alle skadene skal repareres. Dersom det ikke er mulig, anfører sikrede at foretaket må skaffe ham en ny bil og ta inn hans bil.

Sikrede anfører også at foretaket må slå sammen skadesakene med saksnumrene X og Y til én sak. Sakene gjelder kollisjonen med bussen og skadene som oppstod under transport mellom verkstedene.

I forbindelse med nemndsbehandlingen anfører sikrede at foretaket har påtatt seg et reparasjonsansvar. Det vises til at foretakets takstmann skrev "[d]ette er de punktene jeg har fått [verksted B.] til å ta en ekstra titt på". Takstmannen skrev ikke at sikrede måtte ta kontakt med verkstedet selv. Det vises også til at foretaket ikke har oversendt en takst, slik at sikrede er fratatt muligheten til å reklamere. I tillegg anfører sikrede at nemnda må ta stilling til om foretaket må utlevere takstrapporten og kopi av faktura for utført arbeid.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at sikrede ikke har krav på ytterligere erstatning. Det vises til at foretaket har dekket reparasjon av bilen i henhold til informasjon fra [verksted B.]

avdeling T.]. Det vises til vilkårspkt. 7.2.1, som angir at dersom skaden kan repareres, erstattes reparasjonskostnadene. Foretaket har også bistått sikrede i reklamasjonssaken mot [verksted B.], men foretaket kan ikke bestemme at foretakets vurderinger skal legges til grunn av [verksted B.]. Sikrede må fremme reklamasjonskravet mot [verksted B.] og [verksted B.] må behandle saken som en reklamasjon etter lov om håndverkertjenester m.m. for forbrukere. Foretaket har ikke ansvaret for at [verksted B.] ikke erkjenner ansvar.

Når det gjelder skadene som angivelig oppstod under transport mellom verkstedene, anfører foretaket at sikrede ikke har sannsynliggjort at skadene oppstod under transport. Men foretaket aksepterer å dekke steinsprutskaden mot egenandel og bonustap.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Saken gjelder erstatningsoppgjør for skader på bil, nærmere bestemt om foretaket er ansvarlig for verkstedets mangelfulle reparasjon og utgifter til ny takst. Saken reiser også spørsmål om hvor mange forsikringstilfeller som har oppstått.

Sikrede har tegnet en forsikringsavtale med følgende vilkår:

7.2 Oppgjørsregler ved reparasjon

7.2.1 Kan skaden repareres, erstattes reparasjonsomkostningene.

7.2.6

[...] Reklamasjonskrav på reparasjon må rettes til verkstedet.

7.3 Oppgjørsregler ved kondemnasjon.

7.3.1

Er motorvognen eller del av den gått tapt, eller reparasjon av skaden etter Selskapets mening ikke er lønnsom, kan Selskapet foreta kontant oppgjør, eller erstatte motorvogn/delen med en tilsvarende- eller i det alt vesentlige tilsvarende motorvogn/del [...].

7.4 Egenandeler

I erstatningsoppgjøret fratrekkes den egenandel som fremgår av punktene nedenfor dersom ikke annen egenandel fremgår av Forsikringsbeviset. Skal erstatningen avkortes / settes ned, gjøres dette før egenandelen er fratrasket.

12. Leiebilkostnader

12.3 For hvor lang tid betales erstatning

Samlet erstatningstid etter pkt. 12.3.1 – 12.3.3 er i alle tilfeller begrenset til 30 dager

Slik saken er opplyst for nemnda, har foretaket akseptert å dekke skadene som oppstod da sikrede kolliderte med bussen. Videre har foretaket akseptert å dekke steinsprutskaden på panseret mot at sikrede betaler en ny egenandel og får bonustap. Foretaket har utbetalt erstatning for skadene i henhold til takst fra [verksted B.].

Etter at [verksted B.] forsøkte å reparere bilen, har det imidlertid oppstått tvist om flere forhold. For det første, er partene uenige om foretaket er ansvarlig for at [verksted B.] sin reparasjon er mangelfull. Videre er de uenige om foretaket må dekke en ny takst. Deretter er det uenighet om skadene etter kollisjonen og skadene som sikrede mener oppstod under transport mellom verkstedene skal anses som én skadesak.

Nemnda ser først på spørsmålet om foretaket ansvarlig for [verksted B.] sin mangelfulle reparasjon.

Slik saken er opplyst for nemnda, er partene enige om at [verksted B.] sin reparasjon ikke er tilfredsstillende. Foretakets takstmann har påvist ti punkter som verkstedet måtte utbedre. Partene er derimot uenige om foretaket er ansvarlig for at verkstedet retter opp feilene.

For å avgjøre om foretaket kan bli erstatningsansvarlig for en mangelfull reparasjon av skadene, må det tas utgangspunkt i sikredes forsikringsvilkår. Kapittel 7 regulerer skadeoppgjør og egenandeler. I vilkårspkt. 7.2.1 står det "[k]an skaden repareres, erstattes reparasjonsomkostningene". Videre fremgår det av vilkårspkt. 7.3.1 at "[e]r motorvognen eller del av den gått tapt, eller reparasjon av skaden etter Selskapets mening ikke er lønnsom, kan Selskapet foreta kontant oppgjør, eller erstatte motorvogn/delen med en tilsvarende- eller i det alt vesentlige tilsvarende motorvogn/del [...]". Vilkårene tilsier at foretaket er forpliktet til å finansiere skaden, men ikke til å foreta reparasjonen. Dette samsvarer med det alminnelige utgangspunktet i forsikringsretten om at en forsikringsavtale er en avtale om finansiering av skade, og ikke utbedring av skaden.

I vilkårspkt. 7.2.6 står det også at "[r]eklamasjonskrav på reparasjon må rettes til verkstedet". Bestemmelsen tilsier at foretaket ikke er ansvarlig for en eventuell mangelfull reparasjon etter forsikringsavtalen. Følgelig må det etableres et annet rettsgrunnlag enn forsikringsavtalen for at foretaket skal bli erstatningsansvarlig for en eventuell mangelfull utbedring. Spørsmålet blir om foretaket kan bli ansvar for reparatøren etter kontraktsmedhjelperansvaret.

I nemndspraksis er det lagt til grunn at dersom foretaket skal bli ansvarlig for reparatøren som kontraktsmedhjelper, må foretaket enten ha påtatt seg reparasjonsansvaret overfor sikrede slik at foretaket får et kontraktshjelperansvar for reparatøren, eller foretaket må være reparatørens kontraktspart slik at det er foretaket som må følge opp evt. mangler. Dersom foretaket skal anses å ha påtatt seg reparasjonsansvaret, må det foreligge en oppdragsavtale signert av foretaket, og faktura utstedt fra reparatøren til foretaket, evt. andre forhold som tilsier at foretaket er kontraktspart. Det er altså ikke tilstrekkelig at det er tale om en styrt utbedring til verksteder som foretaket anbefaler. Slik saken er opplyst for nemnda, er det ikke fremlagt dokumentasjon på at foretaket er kontraktspart eller har påtatt seg et kontraktsansvar i denne saken, jf. FinKN 2024-241, FinKN 2021-764, 2021-1203 og FinKN 2018-852. Foretaket er derfor ikke ansvarlig for verkstedet som kontraktsmedhjelper, og sikrede kan verken kreve at foretaket utbedrer manglene eller at foretakets angir en tidsfrist for når manglene skal være rettet.

Det faller utenfor Finansklagenemndas mandat å vurdere saken mellom sikrede og verkstedet.

Når det gjelder sikredes krav om dekning for en erstatningsbil, bestemmer pkt. 12.3 at sikrede har krav på maksimalt 30 dager leiebil ved reparasjon. Sikrede har uttømt leiebildekningen, og har derfor ikke krav på erstatningsbil.

Nemnda ser så på spørsmålet om foretaket må dekke ny takst utført av en objektiv takstmann.

Finansklagenemnda Skades flertall, Birgitte Hagland og Merete Anita Utgård, bemerker:

Utgangspunktet etter alminnelige bevisbyrderegler er at sikrede har bevisbyrden for at skaden er dekket av forsikringen. Ved skade på bil kreves det som regel fagkyndig dokumentasjon som påviser at det foreligger en skade og som dokumenterer skadens omfang.

Foretaket har ikke plikt til å utrede skaden etter forsikringsavtalen. En forsikringsavtale er en avtale om finansiering av skaden. Dersom foretaket likevel sender en takstmann til å undersøke skaden, må det anses som en service overfor sikrede, jf. også FinKN 2021-128. Utgangspunktet er altså at sikrede selv må engasjere noen til å undersøke skaden dersom sikrede er uenig i takstmannens vurdering.

I denne saken er det like fullt et spørsmål om foretaket har gitt sikrede bindende dekningstilsagn om å dekke en ny takst. Slik saken er opplyst for nemnda, har forsikringsrådgiveren på spørsmål fra sikrede om han kunne "gå til et annet verksted for å hente inn tilbud for resterende arbeid", og videresende tilbudet til foretaket for bekreftelse av fremtidig arbeid, svart følgende:

Vi kan bekrefte at vi dekker kostnader for ny taksering på annet verksted. Vår takstavdeling vil i så fall gå gjennom taksten og ta en vurdering

Etter flertallets syn har foretaket gjennom uttalelsen gitt sikrede et bindende dekningstilsagn om å dekke takst, selv om taksten gjelder en reklamasjonssak. Flertallet kan ikke se at foretaket har rettslig grunnlag for å trekke tilbake sitt dekningstilsagn om takst etter en analogisk anvendelse av avtl. § 39 andre punktum (re integra-regelen). Foretaket er bundet av sitt dekningstilsagn, og må derfor dekke utgifter til å innhente en ny takst.

Flertallet ser deretter på spørsmålet om skadesakene med skadenumrene [X] og [Y] skal behandles som ett forsikringstilfelle. Førstnevnte sak gjelder skadene som oppstod da sikrede kolliderte med bussen. Videre gjelder den andre saken ripeskader på tak og panser. Flertallet forstår det slik at sikrede ønsker at skadesakene skal behandles som én sak grunnet egenandel og bonustap.

For å avgjøre hvor mange egenandeler sikrede skal betale, må det tas utgangspunkt i sikredes forsikringsavtale. Ifølge sikredes forsikringsbevis er det avtalt en egenandel på kr 4 000 ved skade på bilen. Videre fremgår det av vilkårspkt. 7.4 at det skal gjøres fratrekk for egenandel i "erstatningsoppgjøret". Ordlyden "erstatningsoppgjør" tilsier at det skal tas utgangspunkt i oppgjøret, slik at alle skader som behandles under ett skal belastes med én egenandel. Nemnda har imidlertid tolket "erstatningsoppgjør" innskrenkende slik at det refererer til oppgjøret for det enkelte forsikringstilfellet, jf. FinKN 2013-053. For å avgjøre hvor mange egenandeler sikrede skal betale, må det altså tas stilling til hvor mange forsikringstilfeller skadene etter kollisjonen og skadene som angivelig oppstod under transport utgjør.

Nemnda har ved flere anledninger vurdert om flere skader skal betraktes som ett forsikringstilfelle. I første omgang tas det stilling til om det er årsakssammenheng mellom skadene. Dersom det er årsakssammenheng mellom skadene, må skadene i utgangspunktet betraktes som ett forsikringstilfelle, jf. FinKN 2011-249. Men om det ikke er årsakssammenheng mellom skadene, har nemnda foretatt en vurdering basert på flere kriterier, jf. FinKN 2024-116. Vurderingen beror på om skadene skyldes samme bakenforliggende årsak, om skadene har nær tidsmessig og stedlig sammenheng og om den første skaden eller skadeårsaken fører til at det er påregnelig at det oppstår flere skader.

Utgangspunktet i forsikringsretten er at foretaket er ansvarlig for alle følgeskader etter et inntruffet forsikringstilfellet så fremt forsikringstilfellet må regnes som en medvirkende årsak til skaden, og det ikke dreier som en skade som like gjerne kunne inntruffet uavhengig av forsikringstilfellet.

Dette gjelder også om forsikringstilfellet samvirker med en ny årsak og fører til ytterligere tap, jf. bl.a. Rt-1977-985 Vestfold I. Et tilsvarende ansvar for følgeskader etter en mislykket reparasjon av et forsikringstilfelle, men uten fordelingsregel, er lagt til grunn i FinKN 2022-934, 2013-186 og FSN 6861.

Foretaket kan altså bli ansvarlig for en følgeskade som oppstår under reparasjon av en dekningsmessig skade, forutsatt at forsikringstilfellet var en medvirkende årsak til skaden, og at det ikke er tale om en skade som kunne ha inntruffet uavhengig av forsikringstilfellet. For sikredes sak innebærer det at skadene som oppstod da sikrede kolliderte med bussen må være en medvirkende årsak til ripeskadene på bilens tak og panser.

Sikrede har bevisbyrden for at skaden er dekket av forsikringen og for omfanget av kravet. Nemnda besitter ikke selv sakkyndig kompetanse, og kan ikke overprøve fagkyndiges vurderinger, eksempelvis fremlagt i takstrapporter.

Slik saken er opplyst for nemnda, er det ikke fremlagt en takst eller annen dokumentasjon (bilder) som gir veiledning om hvordan ripeskadene oppstod eller hvordan bilen ble transportert (eksempelvis med stropper på hjulene eller annen måte) Etter flertallets syn kan det ikke slutes fra at verkstedet har forsøkt å utbedre ripeskadene, til at verkstedet har akseptert at verkstedet forårsaket skadene under transport. Verkstedet kan ha utbedret skaden av andre årsaker, eksempelvis at verkstedet trodde at skaden oppstod under kollisjonen. Samlet fremstår det dermed som uklart hvordan og når ripeskadene oppstod.

Når det er uklart hvor og når skadene har oppstått, har sikrede ikke sannsynliggjort at ripeskadene er følgeskader etter skadene som oppstod ved kollisjonen. Slik saken er opplyst for nemnda, må det aksepteres at foretaket behandler skadene etter kollisjonen og ripeskadene som to separate skadesaker, og at foretaket trekker to egenandeler.

Avslutningsvis ser flertallet på steinsprutskaden på panseret. Slik saken er opplyst for nemnda, er det ikke tilstrekkelig dokumentert at det er årsakssammenheng mellom skadene etter kollisjonen og steinsprutskaden. Dersom det legges til grunn at steinsprutskaden oppstod under transport, fremstår det nokså tilfeldig at skaden oppstod da verkstedet flyttet bilen. Steinsprutskaden kunne ha oppstått uavhengig av skadene etter kollisjonen. Dersom skaden kunne ha oppstått uavhengig av forsikringstilfellet, må det anses som et nytt forsikringstilfelle, jf. FinKN 2023-871.

Nemndas mindretall, Fanny Helle, bemerker:

Mindretallet, forbrukerrepresentanten, er enig med flertallet i at foretaket må dekke utgifter til innhenting av ny takst, og er enig i at skadene etter kollisjonen og ripeskadene må anses som to skadesaker. Også når det gjelder steinsprutskaden er mindretallet enig med flertallet. Mindretallet har imidlertid kommet til at sikrede må få medhold i at foretaket har et resultatansvar når det gjelder reparasjon av bilen.

Det er enighet mellom partene om at verkstedet ikke har reparert bilen på en tilfredsstillende måte. Etter mindretallet syn må foretaket anses å ha påtatt seg et kontraktsmedhjelperansvar. I motsetning til i FinKN 2024-241 og 2021-764 var fakturaen for arbeidet her utstedt direkte til foretaket. Fakturaen ble betalt på tross av at foretaket bekreftet overfor sikrede at dette ikke ville bli gjort før reparasjon/reklamasjon var "OK". Sikrede mottok heller ikke takstrapport, og foretaket kontaktet verkstedet direkte vedrørende manglende utbedring. Sikrede hadde dermed begrensede muligheter til å ivareta sine egne interesser overfor verkstedet. I en slik situasjon må foretaket sies å ha påtatt seg et kontraktsmedhjelperansvar og må bære risikoen for en mangelfull utbedring.

Mindretallet mener derfor at foretaket har et resultatansvar når det gjelder reparasjon av bilen.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Sikrede gis delvis medhold.

Ved behandlingen deltok Birgitte Hagland (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant) og Fanny Helle (forbrukerrepresentant).